

Arrest

nr. 344 040 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 augustus 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2025 met referentnummer 132055.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2025 werd ingediend door :

*S. N., W. (R.R.: *)*
nationaliteit: Brazilië
geboren te A. op 01.11.1986
*adres**

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 24.05.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar een verkeersongeval van haar vader, dat gelieerd zou zijn aan de eerdere bedreigingen aan haar adres. Hierdoor zou zich niet meer veilig voelen in Brazilië. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Wat haar vrees voor Brazilië betreft, merken we op dat het CGVS van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Brazilië, daar er geen enkel geloof gehecht werd aan haar verklaringen inzake de vervolgingen en bedreigingen naar aanleiding van een fraudezaak. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Zij wijst er verder op dat zij geen werk meer zou kunnen in Brazilië daar haar situatie in de hele regio bekend is en niemand haar zou willen tewerkstellen. We wijzen er opnieuw op het CGVS geen enkel geloof hechtte aan haar verklaringen inzake de vervolgingen en bedreigingen naar aanleiding van een fraudezaak. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen werk meer zou vinden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst erop dat zij bij een terugkeer haar werkkansen zou verliezen, wat een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 24.05.2022 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de gewijste weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich tevens op het feit dat zij bij een terugkeer haar huurwoning zou verliezen en dat het bijzonder moeilijk zou zijn om bij terugkomst een woning op de private huurmarkt te vinden. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene haar huurovereenkomst dd. 01.05.2022 voor. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat haar verblijf slechts tijdelijk was, in het kader van haar asielprocedure, en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op het moment dat betrokkene haar huurovereenkomst tekende, had het CGVS al een negatieve beslissing genomen inzake haar asielaanvraag, maar was er nog een schorsend beroep lopende bij de RVV. Verder merken we op dat betrokkene niet

aantoont dat zij de huurovereenkomst niet kan opzeggen wanneer zij terugkeert naar het herkomstland. In het huurcontract wordt daarenboven vermeld dat betrokkene het contract vroegtijdig kan beëindigen en op welke manier dit moet gebeuren. Dit kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft haar bewering dat zij bij een terugkeer naar België geen huurwoning zou kunnen vinden op de private huurmarkt, dit is een louter hypothetische bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en die bovendien op de feiten vooruitloopt. Betrokkene heeft nu ook een woning gevonden, en toont aldus zelf aan dat het wel degelijk mogelijk is om een huurwoning te vinden op de private markt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat door een terugkeer haar integratie in de Belgische samenleving teloor zou gaan. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van lang verblijf en goede integratie, dat zij reeds acht jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van inburgering, dat zij hier een huurwoning zou hebben, dat zij hier betrokken zou zijn in het verenigingsleven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij zich de Franse taal machtig gemaakt zou hebben, dat zij ondertussen vloeiend Frans zou spreken, dat zij ook Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat zij een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij een gewaardeerd lid van een volleybal club zou zijn, dat België als haar nieuwe thuis zou aanvoelen, dat zij altijd haar plan getrokken zou hebben, dat zij niet afhankelijk zal worden van de Staat of haar sociaal vangnet, dat zij perfect haar eigen zaken op orde kan stellen, dat zij haar lidkaart van de volleybal, krantenartikelen over de volleybalclub, enkele deelcertificaten Frans, haar huurovereenkomst, achttien getuigenverklaringen en haar arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de "schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel". Het wordt als volgt uiteengezet:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing dd. 14 augustus 2025 – stuk 1) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Verzoeker deelde in het kader van zijn verblijfsaanvraag naast de bewijzen van identiteit en betaling retributie de volgende stukken mee:

1. Kopie Braziliaans paspoort
2. Bewijzen lidmaatschap volleybal
3. Attest cursus Frans
4. Attest cursus Nederlands
5. Huurovereenkomst woning
6. Aanbevelingsbrieven
7. Aanbevelingsbrief zaakvoerder *
8. Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 20.1.2022
9. Betalingsbewijs retributie aanvraag 9bis

Verzoeker meent dat het verlies van een arbeidsovereenkomst, het verlies van een tewerkstelling wel een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Uit de bestreden beslissing en de motivering van verwerende partij blijkt geen specifiek en concreet onderzoek omtrent dit punt.

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot het volgende:

Betrokkene wijst erop dat zij bij een terugkeer haar werkkansen zou verliezen, wat een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 24.05.2022 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verzoeker benadrukt de huidige opvatting omtrent het begrip "buitengewone" omstandigheden. "Buitengewoon" betekent immers niet dat het onmogelijk moet zijn om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is om dit te doen. Er moet dus geen overmacht bewezen worden.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Verzoeker wijst erop dat de realistische kans op het verlies van werk ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Zij verwijst hiervoor naar de volgende rechtspraak van de Raad van State:

"Que, toutefois, puisque l'obtention d'une autorisation de séjour conditionne en l'espèce l'octroi d'un permis de travail, une personne résidant en Belgique peut légitimement considérer qu'elle augmente ses possibilités concrètes de reprendre l'exécution d'un contrat de travail, entamé au bénéfice de l'obtention régulière d'un permis de travail et en principe suspendu par la cessation des effets d'un permis de travail consécutive à un refus de reconnaissance du statut de réfugié, si elle obtient plus rapidement, depuis la Belgique, une autorisation de séjour; que ceci peut justifier, dans certaines circonstances, l'introduction d'une demande fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980;

Que, dans ces conditions, l'examen de la recevabilité d'une demande fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi ne peut, lorsqu'elle invoque ce type de motif, se fonder, sans plus, sur la fin du permis de travail; que la motivation doit faire apparaître un examen spécifique et concret, tenant compte des circonstances de la cause et des informations fournies par le demandeur, portant sur les conséquences d'un départ de l'intéressé sur la relation de travail suspendue et sur la possibilité de la reprendre dans l'hypothèse où il serait fait droit à la demande; que tel n'a pas été le cas en l'espèce;"

Vrije vertaling:

"dat, aangezien de toekenning van een verblijfsvergunning in casu een voorwaarde is voor de toekenning van een arbeidsvergunning, een in België verblijvende persoon evenwel rechtmatig kan menen dat hij zijn concrete mogelijkheden om de uitvoering te hervatten van een arbeidsovereenkomst, die is aangevat met het voordeel van de regelmatige toekenning van een arbeidsvergunning en in beginsel is opgeschort door de

stopzetting van de gevolgen van een arbeidsvergunning ingevolge een weigering om de vluchtelingenstatus te erkennen, vergroot indien hij sneller een verblijfsvergunning van België verkrijgt; dat dit in bepaalde omstandigheden de indiening van een aanvraag gebaseerd op artikel 9, § 3, van de wet van 15 december 1980 kan rechtvaardigen;

dat, onder deze voorwaarden, het onderzoek van de ontvankelijkheid van een aanvraag gebaseerd op artikel 9, § 3, van de wet, wanneer het dit type van grond inroept, niet zonder meer gebaseerd kan zijn op het einde van de arbeidsvergunning; dat uit de motivering een specifiek en concreet onderzoek moet blijken, rekening houdend met de omstandigheden van het geval en de door de aanvrager verstrekte informatie, naar de gevolgen van het vertrek van de betrokkene voor de opgeschorte arbeidsverhouding en voor de mogelijkheid om deze te hervatten indien het verzoek wordt ingewilligd; dat dit hier niet het geval was;”

*Verzoeker heeft een tijdelijke arbeidsvergunning verkregen op basis van haar aanvraag tot internationale bescherming (en na afgifte van een attest van immatriculatie). Zij heeft hierdoor een tewerkstelling verkregen bij de firma BV * (met ondernemingsnummer *). De arbeidsovereenkomst werd ondertekend op 20 januari 2022 en werd gesloten voor onbepaalde duur. Zij werd in dienst genomen vanaf 1 februari 2022 als hulp zaal en keuken (stuk 8 aanvraag machtiging tot verblijf dd. 16 januari 2025)*

*De firma * is een evenementenzaal (voor feesten of andere evenementen) en verzorgt ook de catering voor deze feesten. Verzoekster werd te werk gesteld als hulp zaal en keuken. Doordat zij een geldige verblijfsvergunning nodig heeft om te mogen in België, werd haar overeenkomst niet beëindigd, maar werd deze, zoals in de casus hierboven beschreven, opgeschort. De overeenkomst is dus nog bestaande, maar kan niet worden uitgevoerd gelet op het gebrek aan een verblijfsvergunning.*

*De firma * wil verzoeker graag in het team behouden en zij mag haar arbeidsovereenkomst dd. 20 januari 2022 van onbepaalde duur voortzetten, indien zij een verblijfsvergunning verkrijgt in België. Dit wordt ook zo aangehaald door de zaakvoerder van dit bedrijf, dhr. * in zijn verklaring. Hij is zeer tevreden van het werk van verzoeker en beschrijft haar als onmisbare kracht in zijn bedrijf (stuk 7 aanvraag machtiging tot verblijf dd. 16 januari 2025):*

“Gedurende de periode dat W. bij ons actief was, is haar waarde voor onze organisatie onmiskenbaar gebleken. Haar professionele plichtsbesef, betrouwbaarheid en sociale inzet zijn onevenaarbaar. Ze nam in het verleden een bijzondere verantwoordelijkheid op zich binnen haar functie en bewees daarmee onmisbaar te zijn voor ons dagelijkse functioneren. Een dergelijke medewerker is uiterst zeldzaam in onze sector, waar we kampen met structurele tekorten aan gekwalificeerd en gemotiveerd personeel.

Wanneer W. voor langere tijd niet aanwezig kan zijn, komt de continuïteit van onze onderneming in het gedrang. In zo'n geval zouden wij ons - ondanks onze wens om met haar door te gaan - genoodzaakt zien een definitieve vervanger aan te nemen om onze dienstverlening te waarborgen. Dit zou voor W. kunnen betekenen dat ze haar huidige functie verliest, ook als ze later opnieuw naar België zou mogen komen.

Gezien haar onmisbare rol en de bijzondere toegevoegde waarde die W. voor ons bedrijf betekent, hoop ik dan ook oprecht dat zij haar aanvraag voor een definitieve verblijfsvergunning in België kan indienen en afronden. Haar bijdrage is van cruciaal belang om onze onderneming draaiende te houden en onze klanten de kwaliteit te blijven bieden die ze van ons gewend zijn.”

Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Brazilië om daar de aanvraag in te dienen, dan vreest zij dat haar werkgever de welwillendheid om haar contract voort te zetten zal verliezen.

*Verzoeker heeft goede banden met de zaakvoerder van * en met haar collega's daar (stuk 6 aanvraag machtiging tot verblijf dd. 16 januari 2025). De “goodwill” om haar positie binnen het bedrijf open te houden (en niet ondertussen iemand anders aan te nemen) blijft bestaan omdat verzoeker hen nog regelmatig ziet. Indien zij naar Brazilië zou moeten terugkeren om daar haar verblijfsaanvraag te doen, dan zal dit regelmatig contact verwateren en verliest zij zeer waarschijnlijk de kans om opnieuw te werk gesteld te worden bij *.*

Dit is de buitengewone omstandigheid waarop verzoeker zich beroepen heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 januari 2025.

Uit de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing blijkt geen specifiek en concreet onderzoek omtrent dit punt.

De bestreden beslissing is hiermee op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet,

precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

*

Het middel is gegrond.”

2.2. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster viseert slechts het volgende motief van de bestreden beslissing:

“Betrokkene wijst erop dat zij bij een terugkeer haar werkkansen zou verliezen, wat een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielpprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielpprocedure werd afgesloten op 24.05.2022 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een loutere herhaling van de elementen van haar aanvraag, en in het algemeen stelt dat uit deze motivering geen specifiek en concreet onderzoek omtrent dit punt blijkt. Hiermee toont zij weliswaar aan dat zij het niet eens is met de motivering, maar niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld. Immers betwist zij niet dat de toestemming om betaalde arbeid te verrichten in België is komen te vervallen op het moment dat haar asielpprocedure werd afgesloten, op 24 mei 2022. In die omstandigheden is het verder evenmin kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te stellen dat, indien verzoekster in België wenst te werken, hiertoe de nodige vergunningen moeten worden aangevraagd via de geijkte weg. Evenmin toont verzoekster aan dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat verzoeksters argument dat zij met een terugkeer te veel tijd zal verliezen en haar voormalige werkgever zijn geduld, bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. De passage van de brief van haar voormalige werkgever die zij bij haar aanvraag van 16 januari 2025 heeft gevoegd en waarin wordt gesteld dat het voor verzoekster zou kunnen betekenen “dat ze haar huidige functie verliest” wanneer ze voor lange tijd niet aanwezig zou kunnen zijn, “ook als ze later opnieuw naar België zou mogen komen” kan niet anders dan worden beschouwd als gesolliciteerd. Verzoekster kan al sedert 24 mei 2022 niet meer regulier worden

tewerkgesteld. Klaarblijkelijk heeft het tijdsverloop van 2,5 jaar sedertdien er niet voor gezorgd dat zij haar kans op tewerkstelling teniet zag gaan van zodra zij daartoe de wettelijke mogelijkheid heeft. Haar bewering dat dat wél zal gebeuren indien het contact verwatert na terugkeer doet daaraan geen afbreuk, nu zij samen met haar vroegere werkgever -die in zijn brief de bijzondere toegevoegde waarde van verzoekster, die van cruciaal belang is om de onderneming draaiende te houden, belicht- het nodige kan doen om de daartoe vereiste vergunningen aan te vragen, zoals aangegeven door de verwerende partij.

Verzoekster toont niet aan dat niet deugdelijk werd geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die haar zouden toelaten haar aanvraag in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS